
DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR
XXV. évfolyam. 8. szám. 1981. augusztus. Ára: 4,50 Ft
MELLÉKLETTEL
SÓTI KLÁRA rajza

SZÉKELY DEZSŐ:

Erdei hangverseny

Zöld ágra zöldike
röppen,
fák között őzike
szökken.

S rákezd a rigónép
— te is hallod? —
valahány egy-egy kis
mesterdalnok.

Dalt terem millió
madárfészek.
Vár, fülel az őzike:
hangerővel győzik-e
a zenészek?

STUIBER ZSUZSA rajzai

ÜZENI

Kedves Barátaink!

Amikor Mackóval kettesben hozzákezdtünk a Dörmögő Dömötör júniusi fejtörőinek megfejtéséhez — emlékeztek még: sok-sok szétdobált cipőt kellett összepárosítani — eszünkbe jutott a saját cipősfiókunk rendetlensége. És mert éppen hűvös szelek jártak, amikor még labdázni, homokozni sem volt kedvünk, fenekestül forgattuk fel a fiókot; a cipőket meg szépen sorba raktuk a padlón. Előkerült a cipőkrém, a kiskefe, a nagykefe, és amíg én letöröltem és kenceficéztem a sok összerugdalt bakancsot, Mackó lelkesen fényesítette őket. A végén alig ismertük meg a saját szandálunkat; a magas szárú barna cipőm például egészen újnak tűnt. Este Dörmögő Dömötör nem győzött csodálkozni azon, hogy micsoda varázslat történhetett, de mi nem árultuk el, kik voltak a „csodatevő manók"! Ti is szoktatok így „manóskodni"? Néha megpróbálhatnátok!

Különben a júniusi cipőrejtvény megfejtéseként a szürke, magas szárú gyermekcipőt kellett lerajzolni. Annak nem volt párja.

A sok ügyesen rajzoló gyerek közül ebben a hónapban a következők kapnak jutalomkönyvet: *Árva-Tóth Zoltán, Babati Dóra, Bertók Eszter, Buti Eszter, Mészáros Nándor, Récsey Zsuzsika Szepes Ági, Szini Boglárka*, Budapest — *Andrási Marianna*, Kenderes — *Ács Áron Attila, Sági László*, Békéscsaba — *Balog Lacika*, Herceghalom — *Boda Benjámin, Vermes Nikoletta és Bernadett*, Pécs — *Borsos László, Salamon Mária*, Debrecen — *Dombi Erzsike és Kati*, Szeged — *Finta Erika, Kósa Katica*, Beregszász — *Hegedűs Rita és Gábor*, Ajka — *Hoffmann Péter*, Tatabánya — *Horváth József*, Ménfőcsanak — *Nagy Gábor és Papp Andrea*, Bátyu — *Oroszi Zoltán*, Hatvan — *Szabó Emília*, Padragkút — *Kisegítő 1. osztály, Kisegítő 2. osztály*, Bakóca (Nevelőotthon) — *Mancz I. János, Óvoda 1. Középső csoport*, Székesfehérvár.

Szeretettel gondol mindenkire a két jó barát

TORDON ÁKOS:

ÁLOMSÉTA

EGY KISFIÚ ERRE MENT, erre ment és arra ment, egyszerre csak előtte állt a gyönyörű Parlament. A kisfiú megcsodálta, megcsodálta, körbejárta. Nem is egyszer, hétszer, s köszöntötte kétszer is, nagy illendőséggel:

— Jó napot, Parlament.

Az első köszönést nem hallotta a Parlament. Nem hallotta, mert épp akkor búgott fel hosszan egy kirándulókkal zsúfolt hajó hajókürtje a Dunán. A másodikat is csak félfüllel hallotta, mert a kisfiú köszönését erősen letompította az épp arra elrobogó kettes villamos kanyarban vett fékcsikorgása. Ám azért mégis meghallotta.

— Szervusz, kisfiú — köszönt vissza. Aztán meghökkent. Meghökkent, mert nem igen szokta meg, hogy egymagukban sétáló kisfiúk sétáljanak körülötte. Meg is kérdezte nyomban: — Csak nem szöktél meg otthonról?

A kisfiú nevetett:

— A nagypapámmal jöttem sétálni, de a nagypapám elfáradt, és leült a padra. Leült, és elaludt.

— Így már más — mondta a Parlament megkönnyebbedve és vidáman, hiszen elmúlt az aggálya.

— Gyönyörű vagy kívülről. Megnézhetlek belülről? — kérdezte a kisfiú.

— Hát persze — felelte a Parlament.

De a kisfiú minden kaput, bejáratot zárva talált.

— Parlament, nem tudok bemenni! — kiáltotta szomorúan az utolsó kapunál.

— Bocsáss meg, elfeledtem, ma szabadnapos vagyok — mentegetőzött a Parlament. — De sebaj, örömest állok a rendelkezésedre.

A kisfiú megörült. Megörült, és kapunyitásra várt. Ám a kapu nem nyílt ki, helyette egészen másvalami történt: a Parlament lehajolt és felemelte, és közben a kupoláját is megemelte, akár egy kalapját megemelő ember.

— A mindenit! — kapták fel a fejüket a parlamenti galambok, a fehérek, a kékek, a szürkék, a barnák, a tarkák. — Álom ez vagy valóság: egy kisfiú lebeg a kőcsipkés tornyok között! Lebeg, repül, pedig szárnya sincs, hisz csak egy kisfiú!!!

— Bátor gyerek! — dicsérte a legöregebb galamb.

De a kisfiú korántsem volt oly bátor.

— Kérlek, vigyázz rám, ne pottyants le! Otthon mindenki szomorú lenne, ha lepotytyannék! — mondta a Parlamentnek a kisfiú, és mert szédülés fogta el, behunyta a szemét.

A Parlament felett egy repülőgép szállt el. A pilóta megcsóválta a fejét: ejnye, mit csinál ez a Parlament? A gyereket felemelte, kupoláját megemelte, biz' ennek a fele se tréfa. Alacsonyabbra szállt, félkarját kinyújtotta, és elkapta a kisfiút. Elkapta, és beemelte maga mellé a gépbe.

— No, most már kinyithatod a szemed! — mondta a kisfiúnak.

A kisfiú kinyitotta a szemét, és lenézett. Lenézett, és ámulva látta, milyen kicsi lett a Parlament. Akár egy gyufásdoboz. Vagy még annál is kisebb. A kupolája pedig parányi gyűszű.

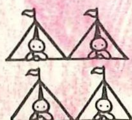
— Ugye jó repülni? — kérdezte a pilóta.

— Csuda magasan szállunk.

— Tízezer méter magasan — mondta a kisfiú.

— Eltaláltad — mondta a pilóta. — Örülök, hogy találkoztunk, mert látom: pilótának születtél — folytatta a beszélgetést a pi-

lóta. — Nyomban elkezdem a kiképzésedet.

— Csakhogy én állatorvos szeretnék lenni — mondta a kisfiú.

— Kár — szomorodott el a pilóta —, állatorvosnak nem tudlak kiképezni. Szívből sajnálom — folytatta —, a másodpilótám lehettél volna. Mert tudd meg: én vagyok a pilóta, ki csak repül, repül, repül... Hogy mióta? Amióta csak felszállt, mert le még sohase szállt!

— Akkor hogy veszel fel üzemanyagot? — kérdezte a kisfiú.

— Hahaha! — kacagta a pilóta —, ez üzemanyag nélküli csodagép! Semmi se hajtja, mégis száll!

— Érdekes, de én mégis állatorvos leszek — mondta a kisfiú. — Épp ezért, kérlek, szálljunk le!

— Soha — mondta a pilóta, aki egyfolytában, egyvégtében repült, amióta csak pilóta lett, és hirtelenében olyan légibravúrokat produkált, amilyeneket még egyetlenegy légiparádén sem látott a világ.

— Nos, most sem jött meg a kedved? — kérdezte a legutolsó légibukfenc sorozat után.

A kisfiú már szólni se tudott a sok szédítő légibravúrtól, csak a fejét rázta meg. A pilóta viszont megfogadta, hogy mindig a levegőben marad. A megoldás így csak egy ejtőernyős-ugrás lehetett. Az ugrás kitűnően sikerült, a kisfiú alig ütötte meg magát.

— Legurultál a padról — nevetett a nagypapa, miközben talpra segítette.

A kisfiú megrázta a fejét, és azt mondta, hogy ejtőernyővel ugrott ki abból a repülőgépből, amely épp ott száll el a Parlament fölött. A nagypapa felnézett, látta a gépet, mégis azt mondta az unokájának, hogy álmodta az egészet. A kisfiú méltatlankodott, tiltakozott, hiszen nem ő aludt el a padon a délutáni napsütésben, hanem a nagypapája.

A szabadnapján unatkozó Parlament kíváncsian várta a fejleményeket, de semmi különös nem történt. A nagypapa és a kisfiú kézen fogva sétáltak: erre mentek, arra mentek, körbejárták a Parlamentet, majd békében hazamentek.

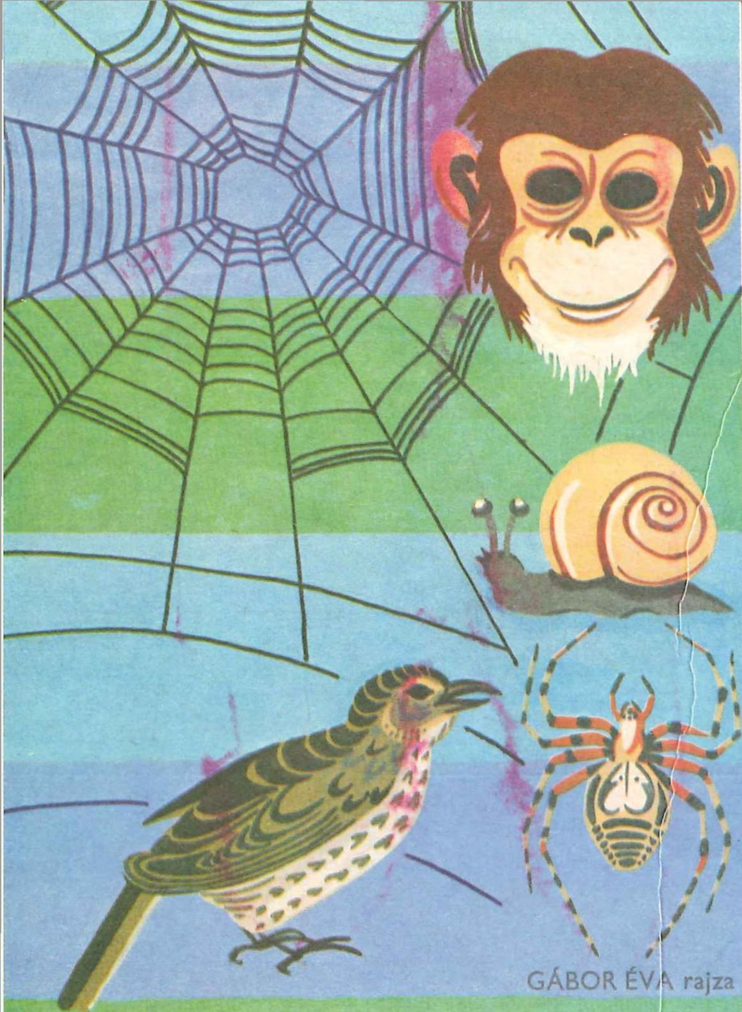
SÓTI KLÁRA rajza

FOGARASI VERA:

Hová?

Szívrepesve a kis lepke
hatalmas vizek felett
nem is félve repkedett
olyan furcsa kedve volt
talán már nem lepke volt
hanem egy szép fiúálom
szállt szállt magányos
lepkeszárnyon...

GÁBOR ÉVA rajza

Melyikük készíti?

És mire használja? Ha nem tudod, kérdezd meg a szüleidet! Rajzold egy papírra az itt látható állatok közül azt, amelyik a hálóhoz tartozik! Rajzodat küldd el Dörmögő Dömötörnek!

K. M.

N. N. NOSZOV:

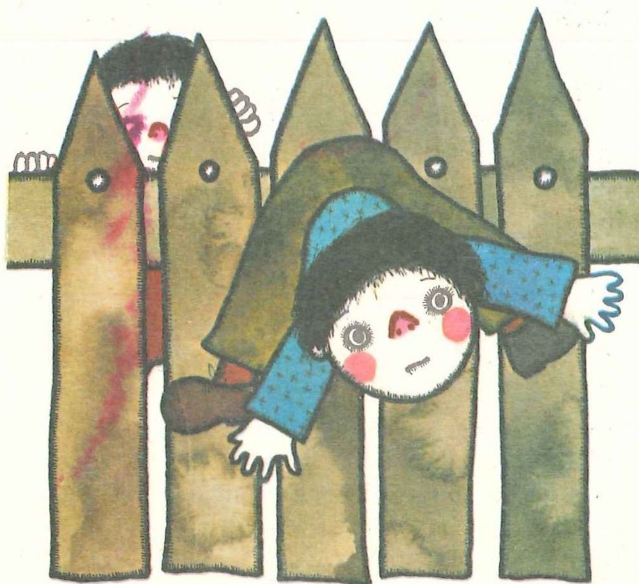
A FOLT

Bobkának volt egy gyönyörű zöld nadrágja. Vagyis inkább kekiszínű. Nagyon szerette, és folyton dicsekedett vele.

— Nézzétek, micsoda nadrágom van! Mint a katonáknak!

Irigyelte is minden gyerek. Egyiknek se volt ilyen nadrágja.

Egyszer Bobka átmászott a kerítésen, fennakadt egy szegen, és kihasította a gyönyörű nadrágját. Mérgében majdnem sírva fakadt. Hazasietett, és kérte a mamáját, hogy varrná meg.

A mamája megharagudott:

— Te kerítésre mászol, elszaggatod a nadrágod, én pedig varrjam meg?!

— Máskor vigyázok! Varrd meg, mama!

— Varrd meg magad!

— De hiszen én nem tudok varrni!

— Ha el tudtad szakítani, varrd is meg!

— Hát jó, akkor így fogok járni — mondta Bobka, és kiment az udvarra.

A gyerekek látták, hogy lyukas a nadrágja, és kinevették.

— Miféle katona vagy te? Kiszakadt a nadrágod! — csúfolódtak.

— Kértem a mamát, hogy varrja meg, de nem akarja — magyarázkodott Bobka.

testvér ugrik utána, fejest a felhőtengerbe, s lesz belőle:

cápa, keresi-kutatja a kisebbik gyereket, s ha megtalálja, be is kapja, de akkor

a kis hal nekirugaszkodik, s fel a tenger színére, lesz belőle:

hajó, kis vitorlás. Úszik vidáman, hetykén a levegőégen, szinte táncol, könnyű szél feszíti vitorláját. Hanem a cápa nem hagyja annyiban, utánaveti magát, s fel a hullámok tetejére, megrázkódik, lesz belőle:

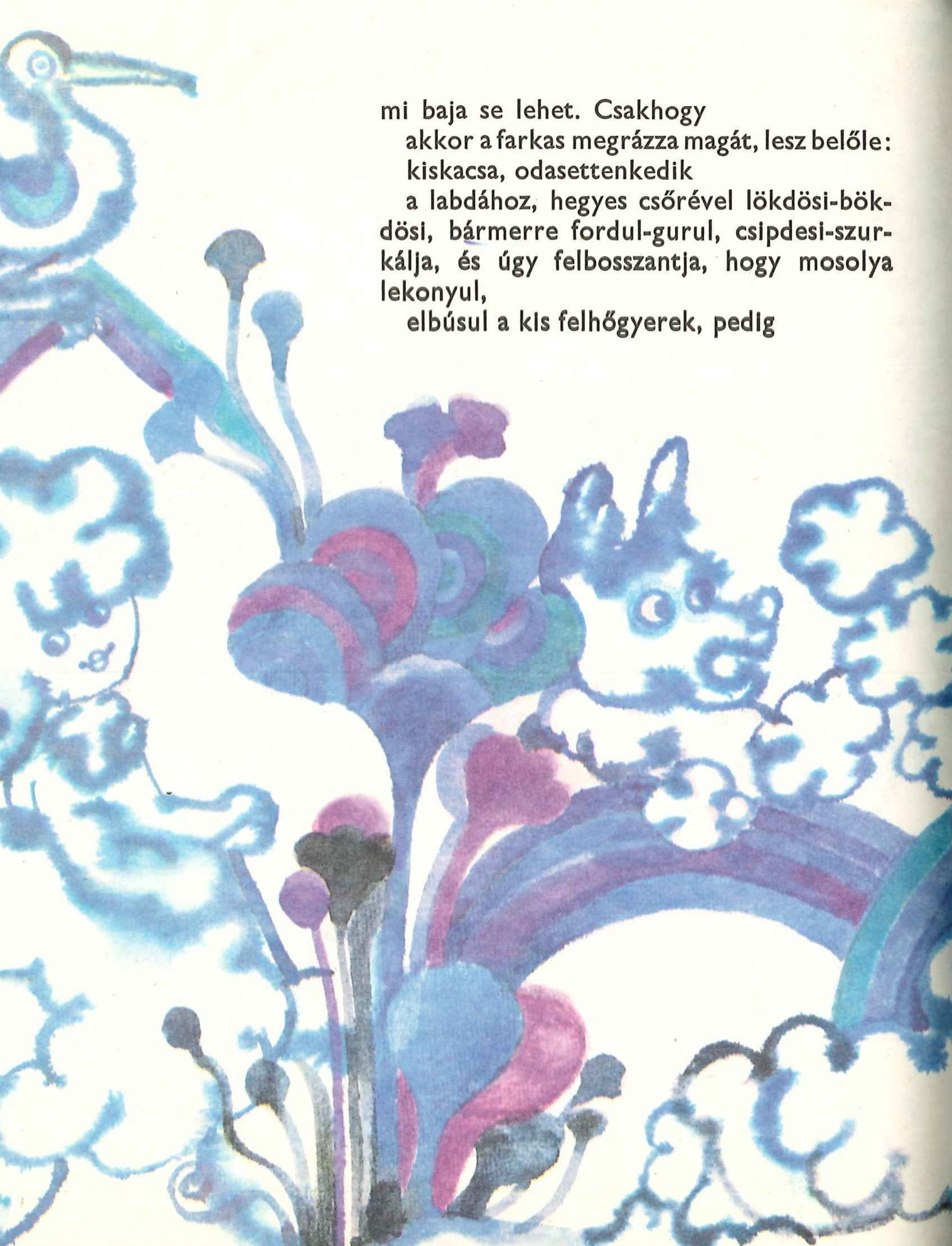
hadihajó, a fedélzetén három ágyú; mindnek a csöve fordul a vitorlásnak, három torokból

egyszerre tüzelnek: dirr-durr! — Eltalálják elsőre

a hajó tatját, másodikra
az orrát, harmadik ágyúzásra ledől a vitorla, nem marad belőle csak két evezőlapát.
Két evezőlapát úszik a partra. Lesz belőlük
kapu, szép boltíves kapu. Szénás szekerek haladnak át alatta,
targoncák, lovak, lovasok, kerékpárosok,
vásárosok tanyáznak le a tövébe, gyerekek
játszanak a közelében, gólyapár fészkel a
tetejére.
Hanem akkor a hadihajó megrázza magát, lesz belőle:
óriáskalapács, nekiesik a kapunak, egyet
üt rá, rezdül, kettőt üt rá,
megrendül, harmadik ütésre szétszaladnak a szekerek, targoncák, lovak, lovasok,
kerékpárosok,
mind a gyerekek, felszáll a gólyapár, és összedűl a boltíves kapu; egy kő megrázza magát, lesz belőle:
egy, két, három, nyolc, tizenegy, tizenkettő
kisbárány. Akkor a nagykalapács utánalohol, és lesz belőle:
farkas, hajszolja a nyájat, bekap
egy, két, három, nyolc, tizenegy kisbárányt, de a tizenkettedik
megugrik, abból labda lesz, kis kerek,
pattanós labda. Ő az, aki
nyúl volt, hal volt,
vitorlás és boltíves kapu volt, bárány
volt;
gurul-gurul vidáman-kereken, hogy:
na most megmenekedett, soha többé sem-

mi baja se lehet. Csakhogy
akkor a farkas megrázza magát, lesz belőle:
kiskacsa, odasettenkedik
a labdához, hegyes csőrével lökdösi-bökdösi, bármerre fordul-gurul, csipdesi-szurkálja, és úgy felbosszantja, hogy mosolya lekonyul,
elbúsul a kis felhőgyerek, pedig

az egy felhőnek nem jó, de most ő mégis, a bánattól úgy elnehezedik, hogy már
nem bírja tovább
megtartani magát
odafönt a levegőégen, elered a könnye, és
— esik.

Esik az eső. Csak egy kicsit. Csak egy száraz mezőt öntöz meg.

— Már majd elepedtünk; de nagy jót tettél velünk! Ki vagy te? — kérdezik hálásan a füvek.

Ő meg azt mondja
szerényen:

— Volt egyszer egy Felhő-delnő, annak a kisebbik gyereke.

SÓTI KLÁRA rajza

GARAI PÉTER:

Időjárásjelentés

A rádiónk azt mondta épp,
hogy felettünk derült az ég,
kíváncsian hallgattam még,
hogy min?
Megtudnom nem sikerült,
mert azt
nem mondta, hogy min derült!

TORDON ÁKOS:

Esődal

Csöppre csöpp, cseppre csepp,
egyre szebb, fényesebb
esőcsepp hull alá.
Cseppre csepp, csöppre csöpp,
egyre szebb, egyre több
esőcsepp hull alá.
Állj alá, állj alá,
az esernyőm
alá!
Nem állok, nem állok,
az esőn kinn állok.
Az esőn
megnövök,
egykettő
felnövök.
Csöppre csöpp, cseppre csepp,
egykettő nagy leszek!
Cseppre csepp, csöppre csöpp,
csöppecskén megnövök.

Egy napon Sün így szólt Barikához:

— Nem veszel észre valamit...?

— Mit kellene észrevennem? — kérdezte Barika.

— Azt, hogy valami nincs rendben. Nézd, hogy vonul a felhő az égen.

— Na és?

— Mondd meg, milyen az a felhő...?

— Hogyhogy milyen? — csodálkozott Barika. — Amilyenek a felhők szoktak lenni. Szürke!

— Persze, hogy szürke... — örvendezett Süni. — Szürke, tehát piszkos. És az eső, ami belőle esik, az milyen? Tiszta, átlátszó... igaz?

— Igaz... — válaszolt bizonytalanul Barika. — Valóban, különös. Kérdezzük meg a Lovacskát, ő nagyobb,mint mi, biztosan tudja, miért van ez így...

Elmentek a Lovacskához.

— A dolog így van rendjén... — magyarázta Lovacska. — Először is, a felhő szürke, igaz?

— Igaz...

— Tehát piszkos. Igaz?

— Igaz... — válaszolták.

— És ha piszkos, az azt jelenti, hogy valahol bepiszkolódott. Valószínűleg meghempergett, ott, ahonnan jött...

— Ó, igen, ilyen hely nagyon sok van a világon... — röfögött most Malacka, aki ott feküdt egy pocsolyában, nem messze tőlük, és mindent hallott.

— Igen, ez érthető... — mondta Süni. — De addig hol volt az eső? Hol volt akkor, amikor a felhő összemaszatolta magát, amikor még nem volt itt?

— Hát... — felelte Lovacska — ott várt a felhőre az égen...

— Hát persze! — kiáltott fel Barika. — Az eső átlátszó, tiszta, mint a levegő. Azért nem lehet látni, amikor várja a felhőt!

— Igen, igen! — bólogatott Süni. — Csak még az nem érthető, hogy az a tiszta eső miért várja meg mindig a piszkos felhőt?

— Azért — találgatta Malacka —, hogy tisztára mosdassa.

— Biztosan — helyeselt Lovacska is —, én is megfigyeltem már, hogy az eső megmosdatja a felhőt. Egészen tisztára mosdatja...

— És aztán egyszer csak megint elmegy messzire, hogy meghemperegjen valahol... — röfögte álmodozva Malacka.

— És az eső újra várni fogja, amíg visszatér. És nem unja meg. Vajon miért? Lehet, hogy ő maga sem tudja...

Fordította: ANTALFY ISTVÁN GÁBOR ÉVA rajza

Írta: SOLTÉSZ ERZSÉBET

SZÁVAY EDIT rajza

Szép idő van, süt a nap.
Fogd meg a pajtásod kezét,
induljatok sétálni.

Közben mondogasd:
Sétálunk, sétálunk, egy kis dombra lecsücsülünk, csüccs!

Hirtelen elered az eső. Fussatok hamar fedél alá!
Most ezt mondogasd:
Szaladjunk, szaladjunk, hadd lobogjon a hajunk!

A sétálás **lassú,** nagyokat lépkedünk. Emelgesd a lábad, mintha sétálnál!
A futás **gyors,** kis léptekkel szedjük a lábunkat. Mutasd meg ezt is!

Utánozd a sétálást lassú tapsolással!
Most tapsolj gyorsan, ahogy szaladtál!

Énekeld el a következő két dalt! A kettő közül melyik a gyors? A virág jelű, vagy a házikó jelű? Rajzold le Dörmögőnek a gyorsabb dal jelét!
Ha többen vagytok, játsszátok el ezeket a dalos játékokat!

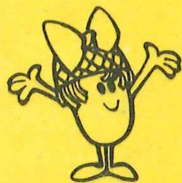

MAKK MARCSI JÁTÉKÖTLETEI:

A virgonc kiskutya

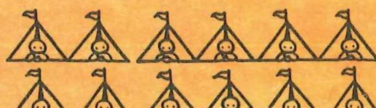
Térdelj le, és támaszkodj meg a tenyereden — most te vagy a kiskutya. Lépegess a kezeddel folyamatosan jobbra; a törzsed is csavarodjon a kezed után. Amikor már nem tudsz tovább haladni, mert a saját csípődbe ütköznél, emeld fel a bal karodat, lendítsd át a törzsed bal oldalára, és támaszkodj rá ismét a bal sarkad mellett. Ebben a helyzetben a hátad a padló felé néz. Most a jobb kezedet emeld fel, és lendítsd a törzseddel együtt balra. Ismét visszakerültél a kiinduló helyzetbe. Folytasd a játékot balra „sétálva" is. Minél gyorsabban csinálod, annál mulatságosabb!

DEMETER RÓZSA

SZÁVAY EDIT rajza

Játsszunk most együtt!

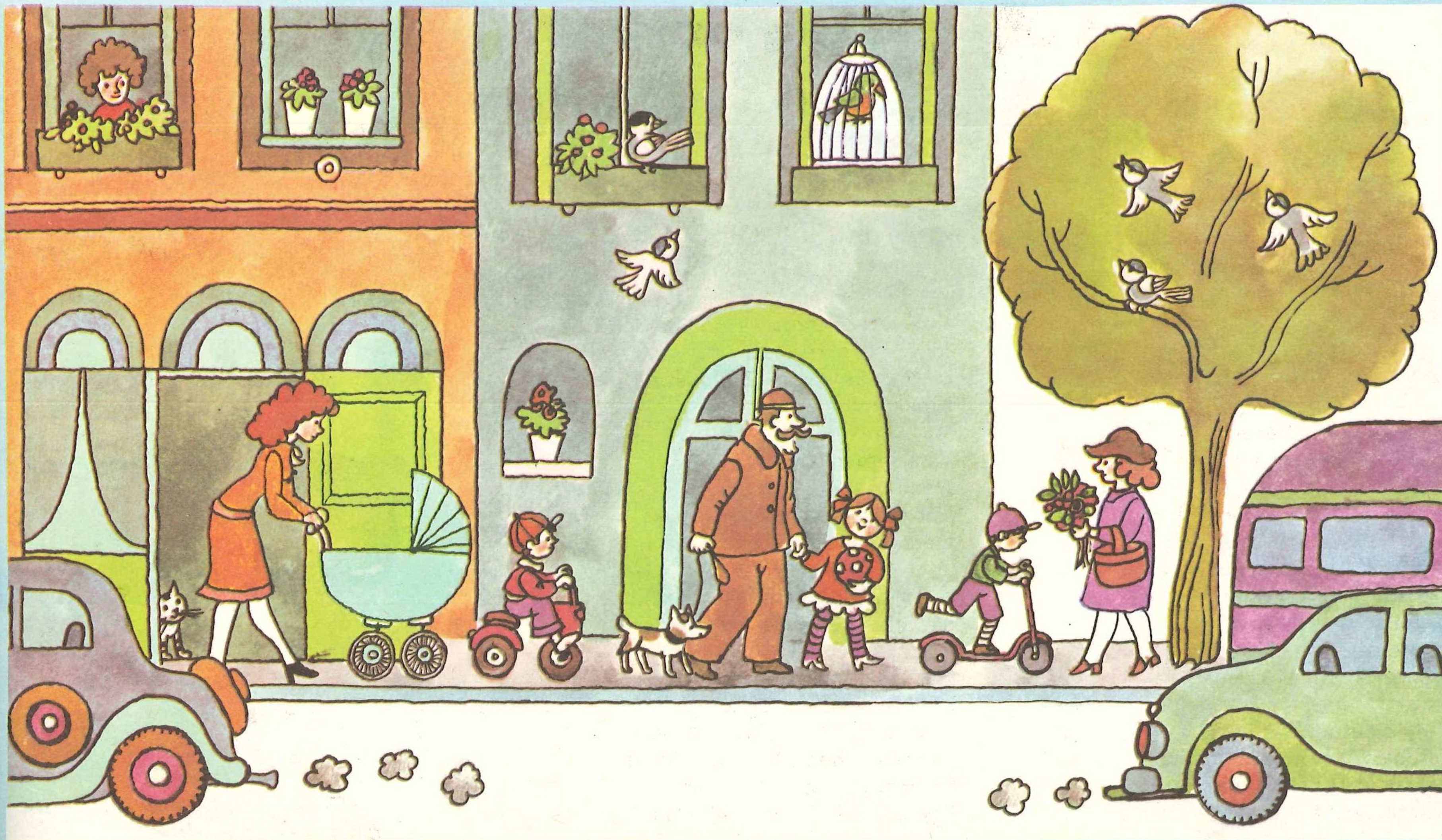
Kedves Szülők, Nagyszülők, kedves Felnőttek!

Ez a játékunk most egészen kicsi gyerekeknek szól, azoknak, akik mostanában kezdik „olvasni" a Dörmögőt. A mesék, történetek még hosszúak számukra, inkább csak a rajzokat nézegetik. Ebben az életkorban gyereknek és felnőttnek egyaránt öröm minden kimondott szó, felismert tárgy vagy állat. Ilyenkor még az is nagy teljesítmény a gyerektől, ha nemcsak a többször forgatott képeskönyvében mutat rá az általa ismert dolgokra és mondja ki a nevüket, hanem más környezetben is rájuk ismer. Segítsen a felnőtt ebben a felismerésben, kérdezgesse a gyereket a képről, s a gyerek korától függően mutasson rá a hasonlófélékre. A rajzon csupa köznapi dolgot láthatnak, ilyesmikkel napi sétáján gyakran találkozhat a gyerek. Ha mindent, de legalábbis sok mindent megismer, akkor kérdezzenek tőle *másképp*. Például kerestessék ki vele az *állatokat*, kü-

lön a *madarakat, növényeket,* az *azonos színű* dolgokat. Azután megkérdezhetik, hogy a képen lévő tárgyak, állatok között van-e olyasmi, amihez hasonló található a játékai között. Ha már nagyobb a gyerek és van humorérzéke, szerepet cserélhetnek: a gyerek mutat a képre és kérdez, a felnőtt válaszol. Játékból be is lehet csapni, válaszoljon néha a felnőtt helytelenül, hogy a gyerek kijavíthassa.

Erre a játékra többször visszatérhetnek. Variálhatják másképp is: a képen látható tárgyakat, állatokat keressék ki a Dörmögő más oldalairól, régebbi számokból vagy képeskönyvből.

R. K.

SOMORJAI ÉVA rajza

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK A VÁSÁRBAN

Erdőszéli vásártéren
remek vásár lesz a héten.
— Ott a helyünk — rikkant Marci,
s apja helyeslően dörmög:
— Vigyetek egy kosár málnát,
s adjátok el, mackókölykök!
Azután meg vegyetek
káposztát — de kereket —,
mandulát — ne keserűt —,
bögre tejfölt — jó ízűt!

Felvirradt a vásár napja.
Csuda színes ez a látvány:
sátrak alatt tolonganak
szinte egymás hegyén-hátán.

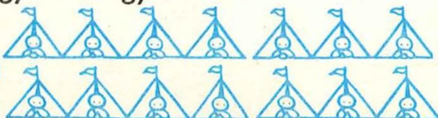
— Gyere, öcskös — mondja Berci —,
tegyük le a kosarat.
Lássuk: ki vesz tőlünk málnát?
Kinek kell a jó falat?

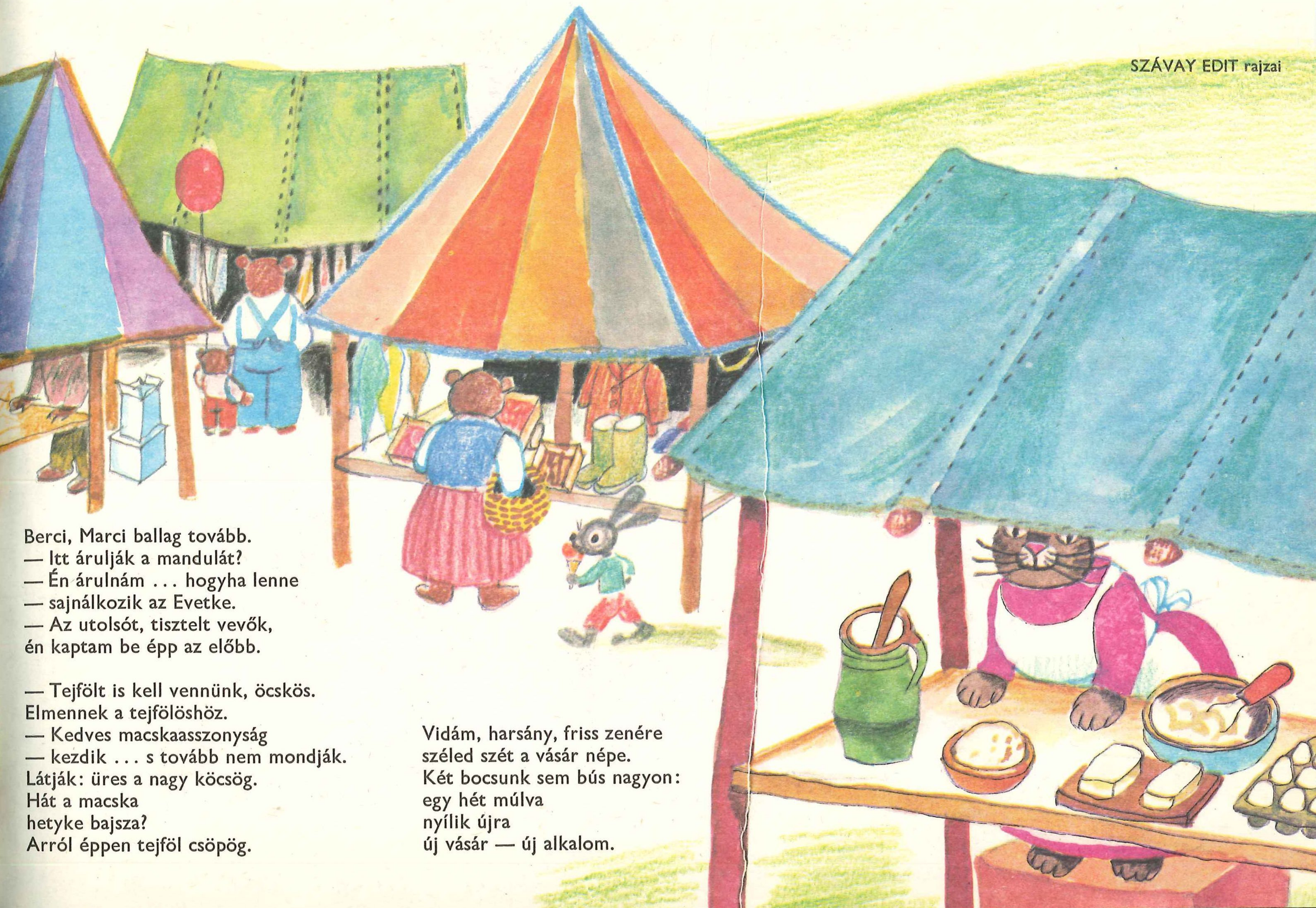
Vásárlóra várakozva
szemelgetnek a bocsok . . .
Hát egyszer csak észreveszik:
nincs több málna. Elfogyott.

— Ha árusok nem lehetünk,
hát legalább vevők legyünk!

Már csak egy káposzta maradt
a zöldséges sátor alatt.
— Add el nekünk, Nyuszi anyó!
— Sajnos, bocsok, nem adhatom.
Ezt magamnak tartogatom.
Egy szó, mint száz: nem eladó!

SZÁVAY EDIT rajzai

Berci, Marci ballag tovább.
— Itt árulják a mandulát?
— Én árulnám ... hogyha lenne
— sajnálkozik az Evetke.
— Az utolsót, tisztelt vevők,
én kaptam be épp az előbb.

— Tejfölt is kell vennünk, öcskös.
Elmennek a tejfölöshöz.
— Kedves macskaasszonyság
— kezdik ... s tovább nem mondják.
Látják: üres a nagy köcsög.
Hát a macska
hetyke bajsza?
Arról éppen tejföl csöpög.

Vidám, harsány, friss zenére
széled szét a vásár népe.
Két bocsunk sem bús nagyon:
egy hét múlva
nyílik újra
új vásár — új alkalom.

Játékok a szabadban

1. Keress elágazó botocskákat, szúrd őket a földbe, az elágazó végüket támaszd egymáshoz. Guríts át egy labdát az így elkészült alagúton anélkül, hogy összedöntenéd!

2. Ha ezt már meguntad, ágakból készíts kis akadályokat. Az ágas botok kb. 10 cm-re álljanak ki a földből, és páronként 2—3 lépésnyi távolságra legyenek egymástól.

Tégy rájuk keresztbe egy-egy hosszabb botot. Most te leszel a kisveréb; páros lábbal ugord át a botocskákat. Ne döntsd ki őket!

3. Szedj a közelben négy különféle fáról vagy bokorról egy-egy levelet. Figyeld meg, hasonlítsd össze az alakjukat. (Kicsi, nagy; hosszú-

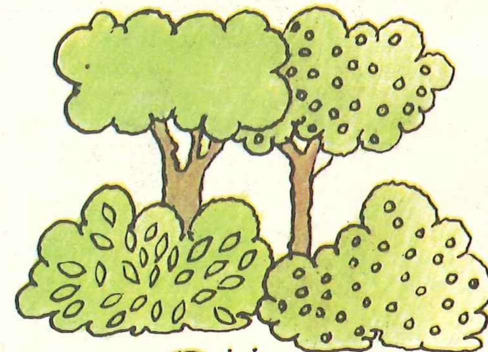
kás, karéjos; fényes vagy szőrös felületű; recés vagy sima szélű.) Valakinek kössétek be a szemét; tapintással kell megállapítania, melyik levél melyik növényről való. Lehet, hogy a növények nevét is tudjátok?

4. Mozogjatok újra! Keressetek akkora köveket, amekkorákra ráfér a cipőtök. Rakjátok őket sorba, lépésnyi távolságra. Képzeljétek, hogy patakon vagy mocsáron kell áthaladnotok. Nem szabad lelépni a kövekről, mert vizes lesz a lábatok!

5. Üljön körbe a kiránduló társaság. Valaki fogja kézbe a labdát, mondjon egy olyan tárgyat, növényt vagy állatot, amelyik az erdőben található. Dobja tovább a labdát, de ne sorba, hanem váratlanul, bárkinek. Aki kapja, újabb szót mondjon. Ha valaki olyat mond, ami nincs az erdőben, vagy már korábban elhangzott, békaugrással járja körbe a társaságot!

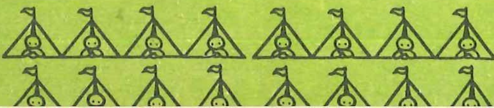
M. E.

SÓTI KLÁRA rajzai

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Szerkesztő: Rákos Klára. Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó V. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest VI., Dalszínház u. 10. Telefon: 318-798. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, 1370 Budapest, Postafiók 357. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással KH-